

נצטווינו להיכנס לנמל אנטוורפן בחצות, להעלות במהירות את הממתינים לנו ולהסתלק. כולם היו צריכים להימצא מתחת לסיפון. כיבוי אורות, שקט מוחלט. נקשרנו לרציף. האנשים עלו מהר על הסיפון ונשפכו לאולמות השינה. עתה, כבר לא היה מרווח, להיפך – נעשה צפוף מאוד. האנשים שעלו היו נרגשים ביותר, בניצולים של רגע אחרון מסכנת חיים. בחלקם הגדול היו אלה חברי הכשרות גרמניה, אך גם קבוצות צעירים חסרי נתינות, שגורשו ע"י הנאצים וחיו מספר שבועות במחתרת בבלגיה. היו ביניהם אנשים מבוגרים, פליטים מגרמניה, קבוצה של חברי 'החלוץ' הבלגי ובראשם זיגי מהלר, לימים ממייסדי קיבוץ 'בית-אורן' שעל הכרמל. וכן חברי הפועל המזרחי, יוצאי מונקאץ, שדיברו עברית כמו ילידי הארץ, או ליתר דיוק, עברית נכונה יותר; וגרעין אגודת ישראל, מייסדי 'חפץ-חיים'. עלו לספינה גם החלק השני של קבוצת סנטה יוספטל, שכבר השתקעה ברעננה ועתידה להקים את קבוץ 'גלעד'.

המנועים החלו לעבוד, ויצאנו את הנמל, בשקט כפי שנכנסנו. לפתע נדמו המנועים. נשמע רעש שרשראות והטלת עוגן. נעצרנו בקצה הנמל, בשפך הסכלדה. מה קרה? עם אור הבוקר חג סביבנו צי של סירות. ספינת משטרת הנמל כמובן, אבל גם סירות קטנות רבות שניסו להתקרב אלינו ומשום מה לא העיזו. סירות עם צלמים ועיתונאים. אחת הסירות התקרבה בכל זאת ונוסעיה עלו אלינו. אחד מהם נפנף בעיתון הבוקר: כותרת גדולה בישרה לקוראים, שמשטרת הנמל מנעה הפלגת אוניית פליטים מהגרים לאי שם, בגלל אי כשרות האוניה להפלגה לים הפתוח. בדיוק זה מה שהיה חסר לשמירת סודיות המבצע. נציג הסוכנות, שבא אלינו, סיפר לנו את כל הסיפור. הרוויזיוניסטים, שרצו לחסל חשבון עם הסוכנות, מצאו הזדמנות פז להכשיל את ההעפלה. הם פנו לסיעה הקומוניסטית בפרלמנט הבלגי ואלה, תמיד נכונים להציק לציונים, שאלו בסעיף השאילתות לממשלה, למה היא מתירה הפלגה של "אוניית מתיים", אוניית פליטים, במצב רעוע ולא כשיר, להפלגה. היה בכך די כדי למנוע את יציאתנו. לעיתונות וליומני קולנוע היה על מה לדווח ולחגוג. נמסר כי יעדה של האוניה היא שנחאי, מה גם שלאחדים מאלה שעלו בבלגיה הייתה ויזה לשנחאי. יותר מיממה נמשך מחול השדים. לפתע הפסיקו להתעניין בנו. לעת ערב הורם העוגן ונשמע הצלצול: כח מלא, קדימה. יצאנו לים הפתוח, בין חופי בלגיה ובריטניה, דרומה, בואך מפרץ ביסקיה.

מפרץ ביסקיה היה חלק כאגם רדום, דבר נדיר. השמש בערה, התחיל להיות חם. הצפיפות בדורה חייבה הנהגת משמעת ושגרה – סדר יום מסודר וקבוע. חולקו תפקידים, סודרו משמרות, נבדק מלאי המצרכים – בקיצור, נערכה תוכנית עבודה לשבועות הקרובים. במרפאתו מצא אשר בוקר אחד פריצה לארון התרופות. בדקה יסודית העלתה שחצר מורפיום. החשד נפל על אדם בגיל העמידה, שעלה באמסטרדם יחד עם קבוצת המבוגרים שאינם מאורגנים במסגרת תנועה. התברר שהוא פליט מגרמניה, אקדמאי, כנראה רופא, מכור לסמים ושיכור. קרובי משפחתו בהולנד, משפחה בעלת השפעה רבה, רצו להיפטר ממנו בדרך אלגנטית, ע"י העלאתו לאוניה, כנראה תמורת תרומה שמנה לציוז ה'דורה'. לנציגי הסוכנות נאמר שהוא רופא ויכול לשמש בתפקידו באוניה, ובארץ מתכוון לחיות עם בני משפחתו. מה האמת איני יודע, אך הוא הספיק לעשות חור הגון במלאי המורפיום. מה לעשות? לא ניתן להורידו בנמל הקרוב; הדבר היחיד שניתן לעשות היה לשמור עליו ולהחזיקו במנה מינימאלית של סם ולהעמיד לידו בקבוק קוניאק מהמלאי.

הכנת הארוחות בתנאי המטבח הייתה משימה קשה. האוכל חולק במשמרות. אי אפשר לומר שהצטיין במיוחד, לפחות בהשוואה למה שהיינו רגילים בוורקדורף, אך איש לא בא בטענות. היו לנו דאגות אחרות. נעשה חם, והלינה באולמות השינה נעשתה יותר ויותר קשה. הרחצה היומית הפכה לבעיה. התא היחיד גרם לתורים ארוכים ומי הים כיסו את העור בקרום מלח. הצפיפות והחום העולה הכבידו בעיקר על האנשים המבוגרים, שחוסר הפרטיות הפך את המסע עבורם לבלתי נסבל. עבורנו לא היה בכך יותר מאשר אי נוחות הכרוכה בכל טיול גדול.

המשוכה הבאה הייתה מעבר מיצר גיברלטר. במשך חצי יום התמהמהנו והתקדמנו בחצי הכת, כדי להיכנס למיצר בלילה. כיבוי אורות, שקט. בשעה אחת אחר חצות עברנו. מהצד הבריטי בא איתות: "מי אתם?". התשובה: "דורה, פנמה". איתות מסכם: "דרך צלחה!". התקדמנו מזרחה, סמוך לחוף האפריקאי. החום של סוף יולי הכביד עלינו גם בלב ים. חיפשנו מקומות לינה על הסיפון. גליתי סירת הצלה נוחה למטרה זו. בערבים נהגנו לשבת